

THƠ NGẮN ĐỖ NGHÊ
(Đỗ Hồng Ngọc)

Bản thảo 2017

Chân dung tác giả: Tự họa, 2001

Trái đất

Giữa đêm
Thức giấc
Giữa ngày...

Boston, 1993

Sóng

Sóng
Quần quại
Thét gào

Không nhớ
Mình
Là nước

Nước

Nước từ đâu đến
Nước trôi về đâu
Từ con suối nhỏ
Từ dòng sông sâu
Từ khe núi lở
Từ dưới nhịp cầu
Từ cơn thác lũ
Từ giọt mưa rơi

Nước đến từ đâu
Nước trôi về đâu

Từ cơn gió thoảng
Từ làn mây trôi
Từ hơi biển mặn
Từ phía mặt trời

Nước vẫn muôn đời
Không đi chẳng đến
Ai người nữ hỏi
Nước đến từ đâu
Ai người nữ hỏi
Nước trôi về đâu...

Paris, 1997

Bông hồng cho mẹ

Con cài bông hoa trắng
Dành cho mẹ đóa hồng
Mẹ nhớ gài lên ngực
Ngoại chờ bên kia sông...

2012

Zuê nhà

Mùa xuân mừng tuổi thơm tho áo
Nắng cũng vàng phai ngày cũng xa
Anh thương nhớ quá làm sao nói
Gọi tên em vang động gốc cây già

Hái đóa hoa màu biển biếc
Chợt thương khung trời xa
Núi mờ trong mây trắng
Em mờ trong dáng hoa
Gió bắc mùa thơm ngát
Bâng khuâng một mái nhà

Biển xanh lùa sóng bạc
Cát vàng hoàng hôn xưa
Tiếc em về chốn cũ
Tình vương đến bao giờ
Tiếc đời phơ tóc bạc
Thương mãi núi mây xa

Nụ mai vàng trước ngõ
Góc phố bờ quạnh hiu
Con đường xưa đứng đợi
Ta làm chi đời ta
Thương em còn thương mãi
Nắng vàng thơm quê nhà...

Minh họa: Tác giả

Đêm trên biển Lagi

tặng NNI

Sóng cuốn từng luồng trắng lại trắng
Đêm Hòn Bà dỗ giấc ai nằm
Phẳng lì bãi cát buồn hiu ngóng
Cao vút hàng dương quạnh quẽ trông
Đá vẫn mòn rêu hoài đá Ngãh
Nguồn xưa cạn nước vẫn Nguồn Chung
Về đâu mái tóc xanh ngày ấy
Câu hỏi ngàn năm có chạnh lòng?

Lagi 1990

Chiang Mai

Anh về lại với Chiang Mai
Nửa vầng trăng nhạt đôi người H'mông
Nhớ ời rung tiếng chuông trần
Em xa xôi biết có bản thân không?

1995

Biển mặn

Em mang biển mặn
Lùa vào tay anh
Em mang rêu xanh
Lùa vào ngực ấm
Em mang xuân thắm
Lùa vào giá băng

Viết tên lên cát

Anh viết tên em lên cát
Cho sóng cuốn đi
Anh viết tên em lên cát
Cho gió cuốn đi

 Gió cuốn đi
Tên em chập chùng động cát
 Sóng cuốn đi
Tên em menh mông đại dương...

1990

Giả sử

Giả sử sóng thần ập vào Nha Trang
 Áp vào Mũi Né
Anh chỉ kịp quăng em lên một chiếc thuyền
 thúng
 Vút qua những ngọn dừa
 Những đôi cát trắng

Em nhớ mang theo đôi quả trứng
 Vài nắm cơm
 Vài hạt giống
Đừng quên mấy trái ớt xanh...

Biết đâu mai này
Ta làm An Tiêm
Trở về làng cũ
Nơi này ta sẽ gọi là Nha Trang
Nơi kia gọi là Mũi Né...

Cho nên
Sao chẳng sớm mà thương nhau hơn?...

2011

Nụ cười của mẹ

Mẹ tôi có nụ cười lạ lắm! Lúc nào bà cũng nhìn tôi mà cười cười. Không nói.

Lúc tôi có vẽ vệt vẽ vẽ chào lên đi đâu đó bà cười cười tha thứ.

Vậy hả con. Lúc tôi lần khăn thì nụ cười như biết rồi, khỏi nói.

Những lúc tôi mang chuyện bực mình
thì như thôi đi, đừng sinh sự!
Nhột nhất là khi bà cười
như châm biếm lúc tôi loanh quanh
kiếm chuyện...
Mẹ tôi cứ vẫn cười cười như thế
suốt ba năm trên bàn thờ!

2014

Cô không

tặng HQB

Chắt ra cho hết
Giọt hơi cuối cùng
Thả mình như lá
Rơi vào hư không
Tràn vào khắp ngả

Đất trời mênh mông
Nhẹ như không có
Có mà như không...

La Ngà 3

Mỗi năm
Mỗi người
Thêm một tuổi
Chỉ mình con
Mãi mãi
Tuổi đôi mươi...

1990

La Ngà 5

Ba dạy con
Mỗi ngày
Một chút

Không bài học nào
Như ba đã học
Từ con

Nỗi mất!

1990

Giả một dòng sông

Sông ơi cứ chảy
Cứ chảy về trời
Cứ về biển khơi
Cứ làm suối ngọt
Cứ làm thác cao
Cứ đổ ầm ào
Cứ làm gió nổi
Cứ làm mây trôi...

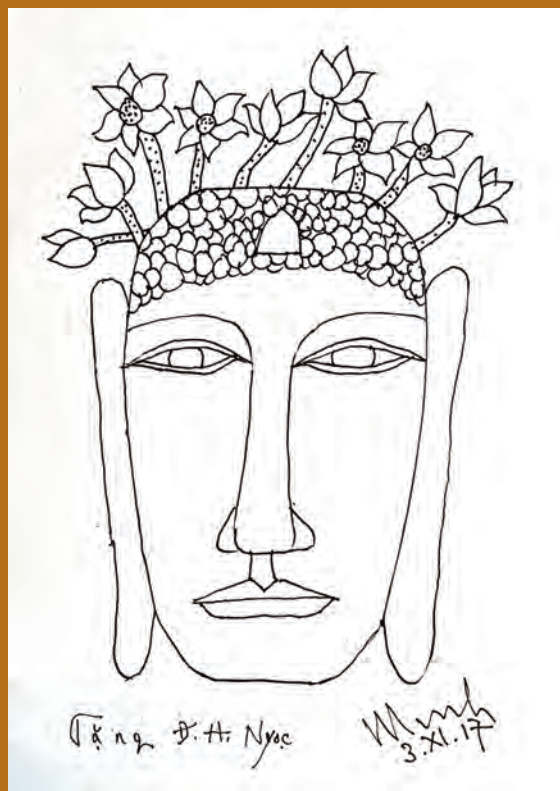
Sông ơi cứ chảy
Chảy khắp châu thân
Chảy tràn ra mắt
Chảy vùi bên tai

Dòng sông không tắt
Dòng sông chảy hoài...

Chân Không

tặng NBS

Thơ người hào khí ngất trời
Hơi men ngất đất hơi người ngất ngây
Từng phen ta đọc mà cay
Thương người thơ sống một đời Cực Đông
Một gùi đầy ắp chân không
Lênh đênh xuống núi giữa mênh mông người...

Mình họa: Trần Trọng Minh

Thở

Lắng nghe hơi thở của mình
Mới hay hơi thở đã nghìn năm xưa
Một hôm hơi thở tình cờ
Đính vào hạt bụi thành ra của mình
Của mình chẳng phải của mình
Thì ra hơi thở của nghìn năm sau...

Vũ trụ

Khi mắt mũi kèm nhèm
Là áp thấp nhiệt đới
Khi bản thân rã rượi
Là áp thấp gần bờ

Khi huyết áp tăng cao
Là bão từ nổi dậy
Từ phía mặt trời xa

Vũ trụ chừng nhỏ lại
Còn chút xíu trong ta!

Theo già

Cảm ơn em sợi bạc
Cảm ơn em sợi hung
Cảm ơn em năm tháng
Đã theo già cùng anh

Đất

Đất động ta cũng động
Sóng thần ta cũng sóng
Giật mình chợt nhớ ra
Vốn xưa ta là đất...

Tan trường

Từng bây phát phới
Dài trắng tung bay
Bắc ơi bắc thổi
Làm xuân tràn đầy

Tuyên Lâm

Nước xanh như ngọc
Sâu đến tận trời
Vốc lên một vốc
Ơi mùa xuân ơi!

Hội An sớm

Hội An còn ngái ngủ
Mái chùa ôm vầng trăng
Giật mình nghe tiếng chổi
Gà gáy vàng trong sương

Hội An đêm

Bập bênh con sóng rợn
Nghìn lông mắt chao nghiêng
Những linh hồn thức dậy
Thở cùng Hội An đêm

Cố nhân

Mới đó mà em đã cố nhân
Lòng đau như cắt hiểu gì không
Hoa vàng đã rụng đầy sân vắng
Tình cũng ngùi phai theo tháng năm...

Khi gặp lại

Khi gặp lại tóc nàng dài như biển
Sóng từng cơn xao xác mặn trên môi
Bờ vai cũ run run âm điệu nhỏ
Lời chua ngoa còn chút xiu cho vui

Và trong mắt nàng thời gian bốc khói
Ta giật mình nghe ta đã ba mươi
Ba mươi năm khà khà ba mươi tuổi
Ta làm sao mà lòng ta chưa nguôi!

1970

Nỗi nhớ

Thôi hết cồn cào
Thôi không quặn thắt

Chỉ còn âm ỉ
Chỉ còn triền miên

Thì thôi cấp tính
Thì đành kinh niên!

1995

Đồng hương

Thì cứ nhận bữa đồng hương Huế
Chắc em chẳng nở trách chi tôi
Cái dòng sông biếc thơm tho đó
Hẳn để cho người đắm đuối thôi

Ai bảo áo em vàng hoàng hậu
Cho tôi phải thở nhịp quân vương
Biết xưa lũng thũng quanh thành nội
Đâu đến bây giờ mới đồng hương!

Giữa hoàng hôn xưa

Còn lại gì không
Rêu phong dấu giày
Nước hồ quanh quẩn
Mây trôi quên bay

Ta về lối cũ
Giữa hoàng hôn xưa
Lâu đài thành quách
Tàn phai đâu ngờ

Nhớ em qua đó
Mà hồn như mơ
Mây trời phiêu lãng
Ngàn năm hững hờ

Ta về lối cũ
Nghe lòng lạnh băng
Thiếu em hoàng hậu
Ngai vàng như không...

Hà Tiên mưa

tặng ĐH

Mưa trên Đông Hồ mưa menh mông
Tô Châu nghiêng mình nghe mưa giăng
Thuyền câu mấy lá chìm mưa rộng
Ai người xưa mưa trời một phương...

2001

Vô thường

Ta bay vù vù trong không gian
Mà cứ tưởng nằm im
Trên gối

Mỗi ngày ta rơi rụng
Mỗi ngày ta phục sinh
Mà cứ tưởng không hề thay đổi...

Thời tiết

Cơn bão nào
Đã làm ta uể oải chiều nay
Hay chỉ vì ta uể oải chiều nay
Đã làm nên cơn bão

Bản tin thời tiết
Chưa kịp loan truyền

Ngộ

Tham chẳng còn
Sân cũng hết
Si đã tuyệt

Niết Bàn
Tịch diệt
Để làm chi?

Về thăm quê

Lâu không về thăm quê
Những người xưa biến biệt
Lũ trẻ lớn lên
Ngơ ngác

“Ủa, chú là ai?
Làm sao chú biết...?”

Dẫu thế nào

Dẫu thế nào đi nữa
Em vẫn còn trẻ măng
Dẫu thêm ngàn năm nữa
Em còn thua tuổi anh!

Niềm tin

Đừng nói điều hạnh phúc
Chẳng ai tin đâu
Hãy nhắc điều bất hạnh
Ai nấy đều vui...

Thiền

Thực chẳng dễ dàng
Sống trong cái chết
Và chết trong cái sống...

Minh họa: Lê Kỳ Thương

Như Lai

Ăn Như Lai
Ngủ Như Lai
Ngồi Như Lai
Đứng Như Lai

Đừng hỏi nữa
Ta là ai?

Chúng sanh

Thân đã mục chưa đã rã chưa
Lưng treo như chiếc áo sang mùa
Hơi xì xẹp lép đầu cần nữa
Lặng ngắt trong ngoài chẳng đón đưa...

Ý vút ngàn xanh ý vẫn xanh
Thì ra trời đất chẳng vô tình
Sẻ chia đôi chút cho xì xẹp
Bình đẳng muôn đời chúng vẫn sanh!

Sinh nhật

Anh không có ngày sinh nhật
Nên mỗi ngày
Là sinh nhật của anh

Cảm ơn em
Nhớ đến anh
Ngày sinh nhật...

Chánh niệm

tặng ĐC

mỗi ngày anh chánh niệm về em chánh
niệm sáng chánh niệm chiều chánh niệm
đêm mỗi lần niệm chú đọc đà la ni em
lại hiện ra như làn gió em ngồi đó vô
biên vô số với phép màu không có thời
gian cho anh trở về tuổi đôi mươi
em mười tám...

Minh họa: Đinh Cường

Tím

Cơn gió ngọt rót qua làn áo ấm
Một nụ cười mỏng lét mùa xuân
Trái thông khô rớt vèo chiều tím
May mà còn ánh mắt dao cau...

Thơ tình

Anh đọc bài thơ tình
Em ngồi nghe lặng thinh
Anh đọc thêm bài nữa
Em vẫn ngồi lặng thinh
Anh buồn không đọc nữa
Em chồm lên hôn anh
Như đổ dầu vào lửa...

lá
lá chim vàng
lá rừng
về cội
em chim vàng
chắc rừng
về anh

Gió bắc

Đi giữa Sài Gòn
Phố nhà cao ngất
Hoa nở rực vàng
Mà không thấy Tết

Một sáng về quê
Chợt nghe gió bắc
Ở hay xuân về
Vỡ òa ngực biếc!

Biển vắng

Anh ... ngoằn ngoèo trên cát
Không ngờ mà hóa tên em
Biển xanh nắng vàng sóng bạc
Không ngờ cùng kéo nhau xem...

Mình họa: Tác giả

Đi Lễ

Đưa em đi lễ
Vàng trắng treo nghiêng
Đường im tiếng bước
Cho gần nhau hơn

Em tin có Chúa
Ngự ở trên cao
Còn anh tin Chúa
Ngự ở trong nhau

Đưa em đi lễ
Vàng trắng treo nghiêng
Em làm dấu thánh
Anh làm dấu em.

1997

Đông Boston

Còn cây
trở lại với cảnh
Với linh hồn lá
ngập ngừng trút qua...

Boston, 1993

Minh họa: Tác giả

Thu

Chiều thu
Nghe tiếng quạ

Giật mình
Nỗi xa nhà

Nhớ sao
Mà nhớ

Quá!

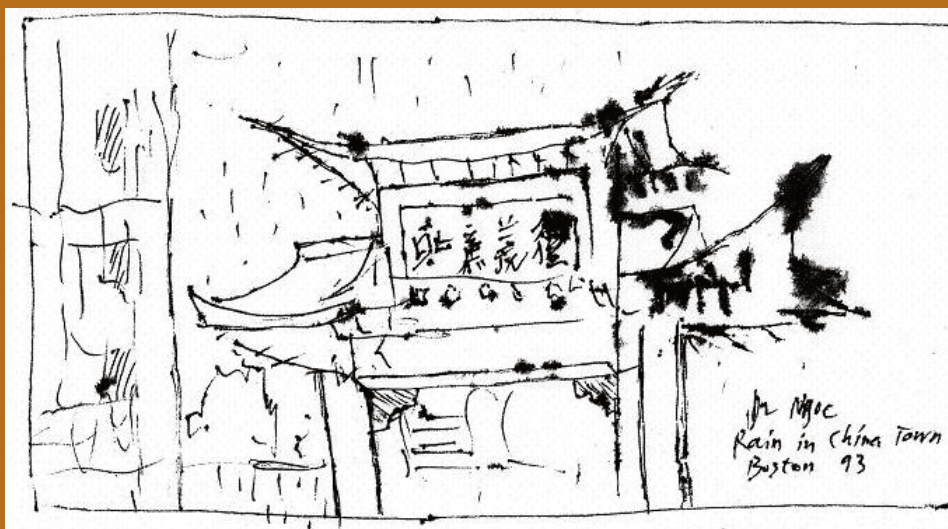
Boston 1993

Tuyết

Tuyết bay
Bay nhẹ
Phố tàu

Gió co
Ro lạnh
Phố
Đìu hiu
Theo.

Boston, 1993

Minh họa: Tác giả

Vấn miếu
dưới những tầng cây
con đường quanh co
ai đi qua đây
Khúc khúc
ngàn năm cũ
mà hơi thơ
còn thơm tho vậy
ta sờ tay vào cột gỗ
nghe thầm thì
đeo get
nét đường thi

Thủ bút: Tác giả

Quần quít

Ta đi trên đường Nguyễn Du
Mùa này không còn hoa sữa
Cây vối cằn thôì mà cũng ngộ
Khắc khiu quần quít không ngờ

1995

Ở Montmartre

Con đường là một dòng sông
Sóng lẫn tăn gợn vỗ quanh ghế ngồi
Chảy tuôn về nẻo luân hồi
Một ngàn năm trước có người có ta
Trên cao ngó xuống quan hà
Dấu chân ngựa mới về qua chốn này
Ta nhìn xuôi ngược ơ hay
Những làn gạch sóng lắt lay cõi người...

Paris 1997

Mình họa: Tác giả

Món quà

Anh hôn đằng sau
Anh hôn đằng trước
Anh hôn phía dưới
Anh hôn phía trên
Chiếc áo của em
Món quà em tặng

Chiếc áo lạ lùng
Có mùi biển mặn
Có mùi dừa xiêm
Có mùi cát trắng
Có mùi quê hương...

Paris 1997

Không tên

Khi nhìn nhau xa lạ
Là rất đôi thân quen
Khi nói năng vô nghĩa
Là thác reo trong hồn

Tìm kiếm

Anh không sống
Anh đợi sống
Anh để dành anh
Anh chờ mót em
Anh cắt xén niềm vui
Anh gặm nhấm nỗi buồn
Anh tìm kiếm
Một điều anh chẳng biết...

To Edith

Bertrand Russell

Đã bao tháng năm dài
Anh mãi mê tìm kiếm
Nào đâu nỗi bình an
Nào đâu niềm thanh thản

Chỉ có khoái sướng thôi
Và đớn đau vô hạn
Chỉ có quạnh hiu thôi
Và những cơn điên loạn

Giờ đây tuổi đã già
Cuộc đời như sắp cạn
Anh mới tìm thấy em
Anh mới tìm được em

Và hạnh phúc vô biên
Và bình an thanh thản
Và tình yêu cuộc sống
Mới vỡ òa trong anh

Anh biết mình sẽ thôi
Sẽ không còn tìm kiếm
Giấc ngủ sẽ tràn đầy
Em
Bình an
Thanh thản...

(ĐHN dịch)

Môi hôm qua thôi

Họ ngồi đó
Bên nhau
Đàn ông
Đàn bà
Không nhìn
Không nói

Họ ngồi đó
Gục đầu
Nín lặng
Ngửa cổ
Giật nhẹ tay chân

Có người
Trên chiếc xe lăn
Chạy vòng vòng
Có người
Trên chiếc xe lăn
Bất động

Họ ngồi đó
Hỏi đầu
Bạc trắng
Móm sọm
Nhăn nheo

Mới hôm qua thôi
Nào vương
Nào tướng
Nào tài tử
Nào giai nhân
Ngựa xe
Võng lọng

Mới hôm qua thôi
Nào lọc lừa
Nào thủ đoạn
Khoác lác
Huênh hoang

Mới hôm qua thôi
Nào galant
Nào quý phái
Nói nói
Cười cười
Ghen tuông
Hờn giận

Họ ngồi đó
Không nói năng
Không nghe ngóng
Gục đầu
Ngửa cổ
Móm sọm
Nhăn nheo

Ngoài kia
Tuyết bay
Trắng xóa

Ngoài kia
Dòng sông
Mênh mông
Mênh mông...

Montreal, 1993

Về thiền tập

Thả lỏng toàn thân
Như treo móc áo
Ngồi xếp bằng tròn
Vai ngang lưng sổ

Dõi theo hơi thở
Như mượn từ xa
Khi vào khi ra
Khi sâu khi cạn

Chú tâm quăng lặg

Pranasati

Hơi thở xẹp xì

Thân tâm an tịnh

Không còn ý tưởng

Chẳng có thời gian

Hạt bụi lang thang

Dính vào hơi thở

Duyên sinh vô ngã
Ngũ uẩn giai không
Từ đó thông dong
Thông tay vào chợ...

Đỗ Hồng Ngọc

NHƯ KHÔNG THÔI ĐI ĐƯỢC

Phút tâm giao với nhà thơ Đỗ Nghê (Đỗ Hồng Ngọc)

Ngô Nguyên Nghiễm: Nhà thơ Đỗ Nghê/ Đỗ Hồng Ngọc, đã góp mặt với nền văn học nghệ thuật thập niên 60 – 70 thế kỷ qua. Lúc đó, tác phẩm Thơ đầu tay được ấn hành là tập *Tình Người* (1967), và sau đó *Thơ Đỗ Nghê* (1973) là một dấu ấn đặc biệt. Sau 1975, rời bỏ bút hiệu Đỗ Nghê, bước sang giai đoạn Đỗ Hồng Ngọc, ấn hành khá nhiều tản văn truyền đạt Y học rồi Phật học. Sự chuyển hướng này có ảnh hưởng thế nào giữa Đỗ Nghê và Đỗ Hồng Ngọc? Ý kiến về cái thực của đời (Y học), và cái huyền của Thi ca?

Đỗ Hồng Ngọc: Không phải “rời bỏ bút hiệu Đỗ Nghê” đâu. Chỉ là “rửa tay gác kiếm tạm thời” thôi! Thời đó có quá nhiều “Ông Đồ xứ Nghệ”, nên Đỗ Nghê tạm lánh đi để tránh nhầm lẫn. Đỗ Nghê/ Đỗ

Hồng Ngọc vẫn là một đố chứ dù là viết dưới dạng nào đi nữa bạn không thấy sao? Đố Nghê là bút hiệu do ghép họ Cha và Mẹ đố bạn ạ. Ai bảo y khoa là cái thực và thi ca là cái huyền? Y khoa vừa là khoa học vừa là nghệ thuật! Còn đọc được một bài thơ hay ta chẳng phải đã “sảng khoái” còn hơn ngàn thang thuốc bổ ư?

Ngô Nguyên Nghiễm: Hình như tản văn viết về y học dưới bút pháp Đố Hồng Ngọc lại là những tác phẩm văn chương tuyệt diệu. Anh có xem cả hai như một khối duy nhất? Vì sao?

Đố Hồng Ngọc: Hình như trong tôi có sự lẫn lộn nào đó. Tôi không hề nghĩ rằng lúc này ta đang làm thơ và lúc này ta đang viết về y học. Thân và tâm đâu có tách rời, sắc thọ tưởng hành thức vẫn là một, “ngũ uẩn giai Không” mà! Viết, chỉ biết viết. Khi viết một bài về y học, thì hình như tôi đang làm thơ và khi viết một bài thơ thì hình như tôi đang

làm... y học! Tôi không biết cách nào phân biệt rạch ròi hai lãnh vực này. Tại cái tạng nó vậy. Người đọc thơ tôi bảo “đời thường” quá, không có gì bay bổng tuyệt vời cả, người đọc tạp văn lại bảo như thơ... Thôi thì, nó sao kệ nó. “Phân biệt trí” đã làm ta khổ lâu rồi!

Ngô Nguyên Nghiễm: Sự hiện thực được bày tỏ trong tác phẩm thi ca mới nhất của Đỗ Hồng Ngọc/Đỗ Nghê, là *Thư Cho Bé Sơ Sinh & Những Bài Thơ Khác*, càng đọc càng làm rung động lòng người. Anh có thể tâm sự phút giây về những cảm xúc được ghi lại trong loạt thơ đầy nhân bản này?

Đỗ Hồng Ngọc: Bạn vừa dùng một cụm từ lạ: “loạt thơ đầy nhân bản”. Chẳng lẽ có thơ không đầy nhân bản hay sao? Tôi nghĩ thơ, bản chất đã là nhân bản, dù được thể hiện dưới hình thức này hay hình thức khác, ở thời đại này hay thời đại khác. “Người ta để ra mà tính, ấy là tính Giời cho

nguyên như thế, cảm ở vật ngoài mà động thời ấy mới là sự muốn của tính. Đã có muốn thời phải có nghĩ, đã có nghĩ thời phải có nói, đã có nói thời những cái ý nhị không thể nói hết ra được mà hình hiện ở trong lúc ngậm ngùi ngợi than, tự nhiên tất phải có những giọng điệu cung bậc, như không thôi đi được. Ấy tại thế mà sinh ra có thơ!”. Chu Hy đã viết như thế ngàn năm trước khi đề tựa cho tập Kinh Thi, khi có người hỏi ông: Thơ tại sao mà làm ra? (Tản Đà dịch). “Như không thôi đi được”, bạn thấy không? Những người làm thơ... trên cõi nhân gian đều vậy đó, “như không thôi đi được”...! (...)

(*Ngô Nguyên Nghiễm*, Người đồng hành quanh tôi, Tác giả tác phẩm, NXB Thanh Niên, 2010)

MỤC LỤC

Chân dung tự họa, 2001 5

Trái đất 7

Sóng 8

Nước 9

Bông hồng cho Mẹ 12

Quê nhà 13

Đêm trên biển Lagi 17

Chiang Mai 18

Biển mặn 19

Viết tên lên cát 20

<i>Giả sử</i>	21
<i>Nụ cười của Mẹ</i>	23
<i>Có không</i>	25
<i>La Ngà 3</i>	26
<i>La Ngà 5</i>	27
<i>Giỗ một dòng sông</i>	28
<i>Chân không</i>	30
<i>Minh họa: Thân Trọng Minh</i>	31
<i>Thở</i>	32
<i>Vũ trụ</i>	33
<i>Theo già</i>	34
<i>Đất</i>	35
<i>Tan trường</i>	36

<i>Tuyên lâm</i>	37
<i>Hội An sớm</i>	38
<i>Hội An đêm</i>	39
<i>Cố nhân</i>	40
<i>Khi gặp lại</i>	41
<i>Nỗi nhớ</i>	42
<i>Đồng hương</i>	43
<i>Minh họa: Tác giả</i>	44
<i>Giữa hoàng hôn xưa</i>	45
<i>Hà Tiên mưa</i>	48
<i>Vô thường</i>	49
<i>Thời tiết</i>	50
<i>Ngộ</i>	51

<i>Về thăm quê</i>	52
<i>Dẫu thế nào</i>	53
<i>Niềm tin</i>	54
<i>Thiền</i>	55
<i>Minh họa: Lê Ký Thương</i>	56
<i>Như Lai</i>	57
<i>Minh họa: Túc giả</i>	58
<i>Chúng sanh</i>	59
<i>Sinh nhật</i>	60
<i>Chánh niệm</i>	61
<i>Minh họa: Đinh Cường</i>	62
<i>Tím</i>	63
<i>Minh họa: Tác giả</i>	64

<i>Thơ tình</i>	65
<i>Lá (thủ bút tác giả)</i>	66
<i>Gió bắc</i>	67
<i>Biển vắng</i>	68
<i>Minh họa: Tác giả</i>	69
<i>Đi lễ</i>	70
<i>Đông Boston</i>	72
<i>Minh họa: Tác giả</i>	73
<i>Thu</i>	74
<i>Tuyết</i>	75
<i>Minh họa: Tác giả</i>	76
<i>Văn Miếu (thủ bút tác giả)</i>	77
<i>Quấn quit</i>	78

Ở Montmartre 79
Minh họa: Tác giả 80
Món quà 81
Không tên 83
Tìm kiếm 84
To Edith 85
Mới hôm qua thôi 89
Về thiền tập 96

Như không thôi đi được.. 99
Phút tâm giao với nhà thơ Đỗ Nghê
(Đỗ Hồng Ngọc)

Bản thảo 2017
THƠ NGẮN ĐỒ NGHÊ
(Đỗ Hồng Ngọc)

www.dohongngoc.com

Email: dohongngocbs@gmail.com

Mobile: 0913.714.210

Địa chỉ: 399/8 Nguyễn Đình Chiểu,
Quận 3

TP Ho Chi Minh, Viet Nam.

Trình bày: Lê Ký Thương